

Zuiderzeekust. — Naar aanleiding van het stuk dat de Heer Venema in 't nummer van 1 Aug. l.l. schreef, wil ik even medeelen, dat ik Zult (*Aster tripolium*) tusschen Kampen (Ketel) en Elburg in grooten getale heb aangetroffen.

Zutphen.

CH. GL. BEHRENS.

Van Menschen en Dieren. — 't Was nog vroeg in 't voorjaar en iedere dag was koud en guur: De wind striemde de takken van de hooge iepen woest tegen elkaar, maar die trotseerden den storm heelmoedig, want ze wisten wel, dat heel binnenin, beschermd door warme knopschubben, de teere blaadjes lekker ongevoelig waren voor de grillen van het voorjaar.

De roeken wisten beter! Zeker, 't was nu nog leelijk weer, maar over een tijdje moest het voorjaar komen en dan . . . dan moesten ze klaar zijn voor de heerlijke en groote taak die hen wachtte.

Zookwam het, dat ze op zoo'n kouden morgen plotseling neerstreken in de hooge olmen, waarin ze 't vorig jaar gewoond hadden.

Nu, het tooneel was wel veranderd: 't zag er vrij kaal en doodsch uit en ze bleven dan ook niet lang op de oude woonplaats. Sommige verdwenen direct weer, andere waren wat nieuwsgieriger uitgevallen: ze keken eens even in 't oude nest en soms gaven ze door een vroolijk gekras uiting aan hun heerlijke herinneringen van 't vorig jaar en ook aan hun heerlijk voor gevoel van wat zou komen . . .

Maar plotseling vloog de heele zwarte bende zwijgend op; de tijd was nog niet gekomen en dagen lang was het weer stil en doodsch in de olmen.

Een paar weken waren verlopen; 't was iets warmer geworden, maar 't waaide en regende nog vaak erg. Nog steeds hielden de iepen hun knoppen stijf dichtgeklemd en ze wachtten zwijgend af wat de tijd zou brengen.

En op een goeden dag verscheen de zwarte bende weer, maar nu luidruchtiger, want ze wisten wel: we gaan werken; al is 't weer ook nog koud en vochtig, wij bouwen door, en als 't dan over een tijdje warmer wordt . . . O, wat hadden ze een plezier; wild en onstuimig vlogen ze samen door de grijze lucht om dan plotseling neer te strijken. En een paar seconden later vlogen ze weer hoog, hoog boven de boomen en de menschen en luid krasten ze hun roekenvreugde uit over de stille regenwereld.

Ze gingen nu niet meer weg: iederen morgen gaven ze vlieg- en zangdemonstratie's en daarna gingen ze naar buiten om door hard werken aan den kost te komen. En 's avonds, als ze van 't veld naar huis terugkeerden, zaten ze nog eerst een tijdje te praten samen; de ouderen onder hen hadden al heel wat wijsheid opgedaan en soms keken ze met een wantrouwend gezicht naar beneden, waar de menschen waren . . .

Maar lang duurde dat niet; er waren zulke mooie dingen voor den boeg!

Na de vergadering hielden ze dan nog een rondvlucht; hoog cirkelden ze naar boven om dan plotseling weer neer te tuimelen tot vlak boven de nestplaats, waarop ze heel kalm neerstreken, alsof er niets gebeurd was.

De menschen keken soms verstoord naar boven: de heele straat zat vol witte vlekken en dan . . . de roeken hadden zoo'n leelijke, krassende stem, veel te onbeschaafd voor menschen die alleen maar van mooie muziek konden genieten. Ja, er waren ook nog veel menschen, die 't roekengekras even graag hoorden als muziek, maar dat waren de onbeschaafden, die niet wisten wat mooi is . . .

Er brak nu een heerlijke tijd aan voor de roeken. Er moest gebouwd worden. Wat een leven, wat een bedrijvigheid! 's Morgens vroeg begonnen ze al. Eén haalde takjes aan en de andere vlocht ze samen tot een groot, sterk nest.

Soms, als ze vonden dat het niet gauw genoeg ging, gingen ze beide takjes aanhalen en beide bouwen en heel enkel hadden ze er zelfs ruzie om, wie moest bouwen en wie takjes halen. Maar lang duurde dat niet, want een oogenblik later vlogen ze heel broederlijk omhoog en dan gaven ze met hun luide krasstem hun voldoening te kennen over het bereikte resultaat. En een oogenblik later bouwden ze weer vol ijver en vol lust.

* *

Een paar weken later was alles veel rustiger geworden in de maatschappij van de zwart-